

בוֹעַז

לכבוד
ההורים יפה ונחן מזר
אורחי ירושלים

הורים יקרים,

מועצת עיריית ירושלים והקרן הקימת לישראל
שמחים להודיעכם כי לכבוד
הולדת בנכם בועז ביום ו' ט"ז תמוז תשכ"ו/25.5.66
ניסע עץ על שמו ב"ער הילד" בבן שמן.
אנו מאחלים לכם שתזכו לגדלו ברוב טובה ונחת.

גלי קלייד
אלון מנצח
המגבית המאוחדת בישראל
קרן היסוד - קרן קימת לישראל

ראש העיר
28

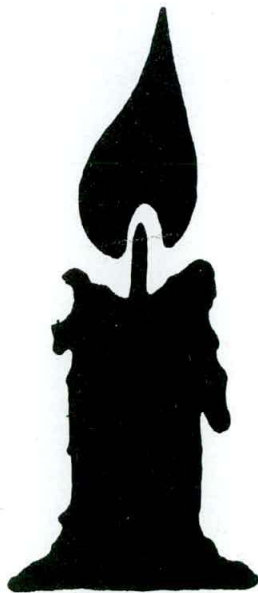
"וכיתתו חרבותם לאיתים"

ספר זה מוקדש להורים, לרעיות, לילדים ומשפחת השכול הגדולה, על אובדן היקר מכל, עלומי החיים של מיטב בנינו, חברים לנשק, שנפלו על מזבח הגנת המולדת.

נותרנו עטופי יגון וכאב, הוזים בזכרונות על חיוך וחדוות עלומים שאינם עוד.

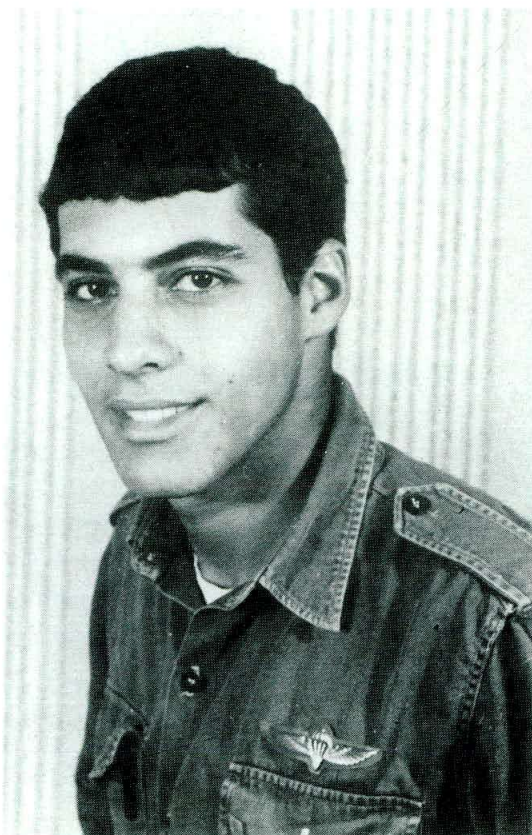
מייחלים לשלום ולדברי הנביא "וכיתתו חרבותם לאיתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה".

יפה מזר

זוכרים אותך אוהבים אותך
מתגעגעים אליך חושבים עליך תמיד

קחזא מ'כחזא קחזא מ'כחזא
ח'מח ק'לע מ'כשחח ק'לע מ'כשחח

נוגות בקינו על מות אחינו
כוכב הלילה דער,
דער.
אז קמנו הרש. דמעה מחינו.
לשוב, ללכת בנתיב האח.

נתן יונתן

ב ו ע ז

ו' סיון תשכ"ז 25.5.66
ט' תשרי תשמ"ו 12.10.86

29/8/87

בן נולד לי

ביום שמש, יום חם
בן יפה נולד לי, כחלום
שמחה ועליצות מלאו לבי
על אשר הנה הוא, מחמד לבבי

וגדל מחמלי ויהי לילד
ולא מצאת יפה ממנו בכל החלד.
תבונתו, בינתו וחקמתו
הללא הם רק חלק מדמות תבניתו.

ובגר בני והיה לנער
ועל פניו הזפות לא החליק עוד התער
ופניו, כפני ילד תמים
אף כי הגיע לימי עלומים.

הו נערי הן והטוב
מדוע הלכת לבלי שב?
היית לי כחלום זהר
של יפי וקסם, זכות וטהר

לא עוד שמחה ועליצות ירנינו לבי
קול רנה וזמרה יששעו את קרבי
השמש לא תאיר עוד בתמול שלשום
והרה חיונה הועם בצדרי יום.

והיה האביב לי כסתו
ניחוח פריחתו חדר בי ויצרב
קנץ וחורף, צנה ושרב
ירטיטו לבי, על בני שלא שב.

אמא

כבר עברה חלפה לה כמעט שנה מאז הלכת, אבל כל יום, כל שעה, כל רגע, אני לא מאמינה. לא מסכימה ולא משלימה, עם גודל האבדה והצרה. השאלות שלא אמצא להן מענה לעולם, מנקרות במוחי עד בלי די. למה זה קרה לנו? למה דווקא אתה? הרי היית כל כך טוב, כל כך צנוע, חייכני, נחמד, אדיב, מסור ומנומס. בקיצור, נשמה טהורה. כל יום אני מאמינה, שהנה, יום יבוא ונפגש. לא אדע מתי ואיך.

בכל אופן, "כפרה שלי", דע לך, שהכל בבית שונה בלעדיך. הכל לוקה בחסר, הכל נראה כל כך אחרת בלעדיך. כל מקום, כל פינה, כל מאורע שמח ועצוב, מזכיר לי אותך. אני מדמיינת אותך ואת דמותך, שתישאר חרוטה בזכרוני לנצח. דמות של נער בן 20, במדי צבא, נבון וחייכני, עם טוב לב בעיניים.

זוכרת אותך מחייך תמיד ואומר: "אמא, אל תדאגי, יהיה בסדר", האם באמת זה ככה, האם לזה התכוונת, מאמל'ה? הלואי וידעתי איך אתה מרגיש שם... האם טוב לך? לנו לא טוב פה בלעדיך. קשה לנו מאוד, בחסרונך. בועז כפרה, התמונה שלך מפארת את הסלון והבית העצוב שלנו. בכל פעם שאני מביטה בך, אתה נראה מחייך, אולם אני בוכה וליבי כואב. המבט שלך כל כך חד, כה רב משמעות, כה חודר ללב ולנשמה ואני שואלת תמיד למה, למה?

לאבא קשה, קשה מאד, הוא לא חזר לשגרת חיים.

בכל פעם שהחברים שלך מהכיתה, מהשכונה ומהצבא באים לבקר, הוא מרגיש, כאילו זה קרה היום. החברים באים מידי פעם ובכל ביקור, מתחדדות בדמיוני אותן תמונות ומראות שהיית מקבל את חבריך בבית. בצחוק בשמחה ובביטויים ששיכים לחבר'ה.

בועז כפרה, חברך רונן בליטי ז"ל הוא שכנך כיום — בבית הקברות הצבאי. איזה גורל משותף... מאמל'ה שלי, אני זוכרת ומידי פעם, כאילו עולה באוזני צליל קולך הקורא לי: "אמא, מה את עושה צחוק?" או "איזה גנובה את", או קורא לאבא בבדיחות הדעת "אדון מזר". הו, כמה אני אוהבת לשמוע את קולך ולהזכר בביטויים ובחכמות שלך... אני גם שומעת לפעמים את קולות צעדיך במדרגות, במהירות בנעלי הצבא הגבוהות, אולם אז, אני שוב מתפכחת וחיה את המציאות המרה היומיומית, שאתה לא תבוא עוד. לא תצלצל בפעמון בשעת לילה מאוחרת, או בשעת בוקר מוקדמת ואני אקום לפתוח לך את הדלת.

אמא

29/5/88

היום הראשון של הגיוס עם המשפחה

יגורתי, פן ילך גם הוא מאתנו
בלא ברכת הפרדה...
כה נוגות העינים!
בזויות הפה, מרירות נצפנה
בשעשועי תבל יסתכל רציני
יגעש. ולפתע ידם. כאומר הכל, הכל הכלים.

יערב היום ובמסבת חברים מקומו יפקד
ונשכה הבדידות כנשוף נחש.
ושכול, ירים את ראשו.
חרדנו לחדרו והוא איננו.
ועל גבי שלחנו, אחרון מכתבו ילבין.
ועל כן, חורים הנרות אשר לכבודו העלינו
ענני נגוהות, בהאפיר דמדומי סתיו,
חרישית, בכיתי ונותרתי המום ודאב.
בתקות שוא, מחיתי את דמעותי

מוני

בן היה לי קשה להגיד "שהיה", כי הוא איתי בכל רגע, בכל שעה, ביום ובלילה. בכל ארוע, שמח או עצוב, עולה וצפה דמותו של בועז. מה היה חושב ואיך היה נוהג. קשה לומר, שחוליה אחת חסרה לי. חוליה חשובה, יקרה ומכרעת.

בועז, היית לי בן טוב, ידיד אמת. חבר לעת צרה ומצוקה, עוזר ותומך בכל עת. לא אשכח איך נולדת, ילד יפה תואר. איך גדלת לא בקלות. אבל, זה היה נעים, למרות הכל, כי לגדל ורד שכזה, זה מזל מיוחד, מתנת שמייים.

מיום לידתך, חרדה הייתי לשלומך ולגורלך. בילדותך המוקדמת, עת היית חולה מאד, אמא טיפלה בך באשקלון לבד ואבא עבד בירושלים. חששתי מאד לאבד אותך. אולם, התקוה בליבי היתה גדולה ואתה, מיד נתת לי את המשוב, בהתפתחות פיזית ורוחנית מהירה מהרגיל.

תקופת הגן ובית הספר היסודי, זכורות וחרוטות בזכרוני. בגיל שנתיים רצת לבד לגנון בשמחה גדולה. בגיל חמש שנים היסעת את אחותך בת השלש באוטובוס והבאת אותה אל הגנון שלה ואח"כ הלכת לגן שלך. כשלמדת בכתה א', לאחר חודש ימים, ידעת לקרוא בצורה שוטפת וללא אף שגיאה. את לימודי החשבון ידעת עוד מתקופת גן החובה. לכן, בכיתה א' ובכל הכיתות האחרות, תמיד היית עוזר לחבריך, בלימודי החשבון. בועז שלי. היית תלמיד נבון ומוכשר מאד ועם זאת, צנוע, ענו ולא מתבלט.

הגימנסיה העברית היתה תקופה מיוחדת במינה, פרק מרכזי חשוב ומכריע בחייך. שאפת להגיע ולהשיג הישגים מכובדים בלימודים, אבל גם אהבת את הסרטים, הטלוויזיה והוידאו. לא אוכל שלא לספר, על הקשר החם והאוהב שנוצר בינך ובין מורתך, שדרשה ממך יותר, כי ידעה, שיש בך פוטנציאל ואתה עתיד להגיע לגדולות.

אמת. את התקוות הגדולות שלי בך לא אוכל להצניע. יותר מכולם ידעתי אני, את כישוריך, להגיע ולהשיג את הטוב ביותר.

הגיוס לצה"ל היה עבורי שיא גאוותי ותקוותי בך. למרות שלא השלמתי עם התנדבותך ליחידה הקרבית, כיבדתי את החלטתך. בכל יום, הייתי חרדה לשלומך ולגורלך, אך לא הבעתי זאת בפניך, שלא להרגיזך, כדי לטעת בך תחושת בטחון. עברת תקופות טירונות ואימונים קשים ומפרכים. סיימת את כל המסלול המוטל על יחידה קרבית כשלך. הצלחת בהדרכת כיתות מכ"ם משיבות ההסדר. למרות המשא הכבד והנטל שהוטל על הגדוד שלך, במילוי משימות בגבול הלבנון, כמעט ללא חופשות, עשית את המוטל עליך בשמחה, באהבה, ברצון, ובמסירות. עברת את החלק הגדול והקשה של השירות. אך למה, למה לא סיימת וחזרת הביתה, להגשים חלומותיך ושאיפותיך?

הידיעה המרה והבשורה הקשה, שבאה אלי במוצאי יום כיפור, הותירה אותי המומה, פצועה ושבורה. פערה חלל גדול בחיי, שאין למלא אותו בשום דרך ובשום תחליף. אין תחליף לך, בועז יקירי, יקר שלי. אי אפשר לאמוד את ערכך, בליבי ובעיני.

שלך
לתמיד ולנצח
אמא

25/5/88

בינות לעננים משכן כבודך החדש.
עיני המלאכים ישמרוך לעד.
זיו פניך קורנים, כמאור החמה.

מה גדול כאבינו, בעזבך אותנו המומים ושבורים
זכרך ילוונו לעד, אחינו ובננו היקר באדם.
ריח הפרחים שעל קברך הטרי, ישמרוך צעיר ונשגב מכל חי!

"והנה בעז בא מבית לחם ויאמר לקוצרים ה' עימכם, ויאמרו לו יברכך ה'"
(רות פרק ב פסוק ד)

מנוחתך עדן אחינו בעז!
בחייך לא הכרתיך, אולם במותך נגלית לי בחלום. וכמו בחלום, כן גם עכשיו, אנא, אחי, אל תלך רחוק מאיתנו. כה קרוב אתה, שקשה לחשוב שהנה חלפה שנה ויותר ואתה אינך איתנו. בעז אחי, מה יפה היית בחלום, ממש כמו בחייך. גופך בנוי לתלפיות, זיו פניך נשקפים לי במראה עם בוקר, צחוקך נשמע מלוא הבית. היום, אחי, מלאו לך כ"ב שנים. מזל-טוב אחי היקר. מלאכי שרת יברכוך במקומי. ה' צבאות ירעיף עליך מטל השמים ויכסה קברך הטרי טרם עיכלתי הרעיון, שלא אראך לעולמים. קשה לאבא, קשה לאמא, קשה גם לאחייך האוהבים. נוח על משכבך בשלום, אחי בעז. ברכנו את ברכתך לעד ולעולם.
אחינו, היקר באדם!!!

מוני

ניחוחי סתיו

עלה ריח סתיו באפי
ניחוח השלכת שכרני בהדרו
הדרכים המתאבכות וריחות שלהי הקיץ
הגוע
מתרדמת שאננות ושלזה הקיצוני.

כמו לחשו בשורה באזני האטומה
האירו את עיני אחוזות הסומא
מה לה, כי תשבי שקטה
שאננה
בוטחת באין מחריד.

ימי חג מועד קרבים ובאים
לא תדעי מה צופנים בחכם אלו הימים
ימי דין וחשבון ימים נוראים.
אויה אלי, ימי חג ומועד באו עלי
ובשורת איוב הביאו עמם.

צפורי הזכה, הענגה, עזבתני
קני נטשה, הותירה אותי
מלאת געגועים וערבה.
לא לצמיתות, שחה היא לי,
רק אמלא שליחותי, אחזור אליך אמי הורתי

צפור נפשי עפה לה אלי מרום
פרשה כנפיה, לא שבה אל חיקי וקיני
עד הלום.
שוב לא אפשר מניחוחי סתו
שוב לא יעירוני מתרדמת חם ושרב

עיני פקודה, אזני פרויה
לשמוע קול צפור בציוצה
קול בת כנף במעופה.
מתאנה להאזין מענה פיה ותשובתה
לשאלתי, בקשתי הנדושה

הראית צפור זפה, הדורה?
צפור ענגה, זקרה?
העלה באזניך קול ציוצה
משק כנפיה
הגידי נא צפור?!

הנכון, כי בין צפורי גן העדן תשכן צפורי?
בלאט תרחף מעל לראשי, לעולם לא תניח כף רגלה
בקיני ותשב.
הו מי ותנני אבר, אעופה לראות צפורי היפה
ותרפא נפשי הפצועה, הלצה והעיפה.

מעולם לא שערתי בנפשי, כמה קשה יהיה לי להביע רגשותי בנושא כלשהו. אך כפי הנראה, במקרה של בועז, לגבי — הנו יוצא מן הכלל.

הוא היה חבר ילדות. לכן ניתן לספר סיפורים משותפים לאורך מספר ימים ומספר לילות. סיפורים על ימים יפים שבילינו יחד. לימודים, אהבות ראשונות ואלף ואחת בדיחות. אך מן הראוי, שנזכור את בועז כאישיות. אנסה להעביר ולהסביר, כמה מיוחד היה.

התמימות שהיתה בו, היכולת לאהוב דברים בפשטותם, היתה מעוררת קנאה בכל מי שהכיר אותו. היכולת להאמין באדם ולהעניק מבלי לצפות לקבל תמורה, כל אלה, היו מנת חלקו. הם הקרינו על הסובבים אותו, אור של תום. בנוסף לצניעות, הם יצרו תחושה, שלבועז יש תכונות, שנעלמו מן העולם. נראה לי, שקשה יהיה להבין כיצד יתכן, שתכונות אלה, יהיו מנת חלקו של אדם אחד. אך מי שהכיר את בועז, לעולם לא ישכח.

כחבר של בועז ידעתי תמיד, שעל בועז אפשר לסמוך. הנאמנות והאהבה שהקרין, נתנו בי תמיד תחושת בטחון, שהנה אני נמצא עם חבר אמיתי. חבר, שלעולם לא יכזיב וכמובן שלא נתבדיתי. בו ברגע שהיה חוזר מהצבא עייף ומלוכלך, היה בא ודורש בשלומי, מנסה להשלים את התקופה בה לא נפגשנו. כאילו צרכיו האישיים, אינם עומדים בקנה מידה אל מול החברות שלנו, אלא במקום משני. זו התחושה שהעניק, לכל אורך הדרך.

היום, בועז איננו איתנו עוד. הכאב, הצער ותחושת האובדן עמוקים הם ולא ניתן להעביר את מידת המועקה. בכל מקום ישנה הרגשה של ריקנות, הנובעת מחסרונו. כל שיר, כל מקום וכל זיכרון מהעבר צועקים "בועז", ללא מענה. נותנים לי את התחושה, שכשבועז מת, מתה הילדות שלי איתו. אך לנו, החיים, הנוטים לשכוח, יש אוצר קטן שישמר עמנו תמיד. מין אור, של זכרון מהטוב, התמימות והיופי העמוק אותו חווינו, בתקופה בה בילינו וצחקנו. הילדות שהיתה מנת חלקו של בועז, האור הזה, האור שהקרין בועז לכולנו, ישאר אתנו תמיד.

חבר בלב ונפש
יוסי שוורץ

חבר אתה יודע
חבר כל כך מתגעגע
האם אתה שומע
הו אני לא יודע

כשאשמע את שמך אעמוד לדקה דומיה
מתייחד איתך והעיר מסביב הומיה

כי אתה אלף סיפורים
ילדות זכה וצחוק תמים
חיוך נאיבי אהבה לבריות
משהו שפשוט אוהב לחיות

אני כאן לבד והעיר הומיה
עוצר ונזכר עוד דקה דומיה.

אני קורא וקורא ואין לי תשובה
יושב וכותב מחפש תקווה
רואה את דמותך בפנים אחרות
מביט ועולים בי זכרונות

חבר אתה יודע
חבר כל כך מתגעגע
האם אתה שומע
חבר הכאב קורע.

יוסי שוורץ

21/6/88

חבר יקר הלך מאיתנו,
מנסים לכתוב וממאנים להאמין.
זכרונות בלי סוף, ללא תאור מילים
צרה השפה קטנות המילים,
לתאר אדם כה יקר.
טוב היית, חבר, רק אתה
בועז, רק אתה תדע באמת
מה היו היחסים, הרגשות. אולם,
רק דבר אחד אולי לא תדע — מה רב הכאב,
מה רב הצער לאבד אותך.
הלכת לבלי שוב. קל לכתוב, קשה לתפוס.
בתחילה, ניסיתי לקוות, שאתה רק פצוע.
המודעות בעיתון, ניפצו תקוות שוא.
חולף לו זמן. הכאב, אולי קצת קהה.
אבל שמך וזכרך מלווים אותי יום יום.
כן, ממש חוויה יומיומית — הזכרון שלך.
חבר יקר הלך מאיתנו, רק אנו יודעים להעריך.
חבל חבל.
זכרך עימנו תמיד — תמיד עימנו תישאר.

רון נוריאל

בועז עם רון

קשה לי. קשה לי לכתוב מה אני מרגיש באמת, תמיד היתה לי בעיה, להוציא זאת החוצה. עד עכשיו, אני עדיין מתקשה, להשלים עם העובדה שלא אראה אותך יותר. קשה לי. אני נזכר ברגעים היפים, שהיו לנו ביחד, במשך כל אותו הזמן שהכרנו.

בועז, אני מתגעגע אליך, בועז, הרגשות, קשה להם להיות מבוטאים במילים. הלב עצור והמילים סגורות ומבקשות להן דרך לפרוץ החוצה, אך משהו לא רצוני עוצר אותן. אולי, בגלל שהמילים יהיו מלוות בדמעות ולי, כבר אין יותר דמעות להזיל. יבשו עיניי. כל החוויות המשותפות האלה, צפות ועולות לנגד עיני. ארבעה המופרעים בתיכון ובצבא. הקיץ, החורף וכל השנה ועכשיו, כל זאת נעלם. לא מוכן לקבל, לא מוכן להשתכנע. מאז, גדלנו, התבגרנו, השתחררנו. אבל באיזה שהוא מקום, עדיין קשה לנו להשלים, עם האזרחות המלאה. ישנה עדיין חוליה מקשרת עם כל מה שהיה. החוליה הזו, זה אתה, שתלווה אותנו לאורך כל השנים שיבואו. תמיד תהיה לך בועז, אצלי בנפשי, פינה שלך ורק שלך. כל כך הרבה דברים השתנו אצלי מאז הלכת, בועז. כל כך הרבה מוסכמות נשברו. הרבה אמונות שהכזיבו ועוד הרבה יותר, ציפיות ותקוות שהתבדו. בועז, מקווה שאתה שומע ומקשיב, יש לי עוד כל כך הרבה מה לספר לך ולא הולך. אולי אצליח להביע מקצת מרגשותי בשירו של יהונתן גפן

אמיר לשם

קצרים — יהונתן גפן

אתמול שאלה אותי אשה אחת
אם אני מכיר מישהו מאושר
הסתכלתי עליה והיא עלי בחזרה
הסתכלנו קצת שנינו
וזה בעצם כל מה שקרה ביננו.

כולנו פוסעים על הגשר
בין הטרוף והדעת
לחי אחת עם זקן
ולחי אחת משוגעת.

אתה מלך הדרך
הראה לי את דרך המלך

וזאת אעשה בערוב יום שרבי
אצנח מובס על ספת אבי
במרפסת כורעת על גג עירי
רוח ותיקה פורמת שערי
ואנעץ שיני בפלח אבטיח קר
בעונג ידוע ובכאב מוכר.

המלאך האחרון
ראה אותי
מעט לפני שנעלם
הביט בי שוב
לקח את הסולם.

ואם יבקשו ממני להגדיר
את שנות חיי עד כה
בשתי מילים
אני אגיד
כאב נעים.

וזו תמצית השגעון
לעמוד בוקר אחד שלי מול המראה
פתאום מי זה אני
שמביט אליך.

הערה

קצת מאוחר ,
קצת לא מאוחר ,
אך מכל העל בזמן.

קבל מתנה צנועה זו מחבר'ך הנאמנים
דע כי און בעולם גבר חסד יקר מחבר'ך
שהיה מוכן להקריב למען באונו מ'בי שפיה
אזכה מוכן להקריב למען ומכל העל .
טוב חברות נמצאת בכל שעה משעות היום ובש'ך
ש'צית מ'בית .

מתלפ'ים ק'דומים ומת'דמים ב'עצ' ע'ן לשחרור
המחל ול'ת'ילת החיים הש'מא'ים באושר ג'ע'ן ת'מ'ד
א'ת'ני חבר'ך !!!!!!

בהצלחה

אמ'ר , כ'ן , א'ן , י'ס'

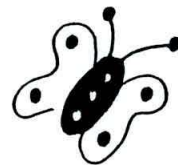
ה' אצל איננו צופ בהיים
 אך בוא נמצא צמחי תמים בזכרון אדם,
 והוא יוסיף להיות איתנו, כל זמן שצופנו קיימים.
 אני בטוחה, לשם כאלו לא נהיה צופ ילדי זכרם
 שם בוצע אשם לאר חסדי צבא הסנה עילא
 ברוך ספורי פירות, אך בזאת אין נחמה
 מפני שהכוח חזק מצי, חזק וקלה מנשואו.
 יל הרה חיים מצי, אהם אש אחז לא כוא
 החיים שם.

טפלים צוחק עם כולם
 אפתחם אסתגר ונלמד רחוק כמו הים.
 הספאקים שני פם אדיו לא מה שהיה
 ויתר עם הצדרי כצוי שנכבד גם את השוהה.
 אצאקים מאפי, להלמוד בין כולם אטוה יותר מכולם
 מאפי קרוב, לרק איתי היה עני טוב.

אפרכים : בפרק כהם, כאלו אדם צעיר נהרג
 או מרים בולם מה יכול היה לעלות בחיים האורכים
 שציפודו. אני הייתי מצינתה לתסתכל כיצד חי
 בוצע בתקופה לביתם בלחמיו.
 אני בטוחה שההרגלה היא למות למוצץ העץ,
 פזכה צמו כה שמחה להיתה אז מנת העקבה
 בחיים והפכה עצפה.
 מקומו לתמצאו שמחה כהם הסוגה אנתכם.

לינה

חבר

אמרו: כותבים על בועז.
חשבת, לי אין מה לכתוב.
לפתע עלתה בראשי דמות:
דמות של ילד ולילד חיוך.

חיוך של ילד
ושחוק של שימחה.
במלחמת האור והצל
חותמו ישאיר.

וגדל מאד הילד!
והפך חיל וראו: איננו עוד,
שירת חייו באמצע נפסקה.
עוד שיר מזמור היה לו,

והנה, אבד המזמור לעד
אך ניגונו עוד ישמע לנצח.

קשה לנו לדבר על בועז תוך שימוש
בפעלים בזמן עבר.
עצוב לומר "היה", "עשה"...
כי פשוט קשה להאמין.
שימחת חייו והחיוך הרחב שעל פניו
שמור עמנו תמיד וישאר כך בעתיד.

ספו עמי

עברו ימים אבל אתה אינך.
ליבנו נזכר ובתוכינו נשבר.
אתה איננו... אתה איננו...
אף פעם לא נבין,
מדוע אלוהים לקח אותך אליו.
צעיר ונעים הלך מאיתנו
למרות שאף אחד לא רצה, מאיתנו
כי חבר קרוב היית בחברתנו,
ומי שדיבר אתך, חש בטוב ליבך,
שתמיד נאות לעזור לחברך.
כולנו מצטערים וכואבים את חסרונוך,
אך דמותך לעולם לא תמוש מליבנו.
יהי זכרך ברוך.

שמעון לוי,
מסייעת 432 "דרגון".

בועז...

לא שערתי לעצמי במשך כל שירותי הצבאי, שיום יבוא ואצטרך לכתוב מספר מילים על חברי לשירות שנפל בעת מילוי תפקידו, מסתבר שהחיים עושים את שלהם, והגורל, כן הגורל האומלל הזה, הוא חלק בלתי נפרד מחיינו. במשך השנה האחרונה הייתי עד לשני המקרים העצובים, זה של בועז, ולאחרונה זה של חברי לטירונות וחברו הטוב של בועז מתקופת הטיירונות, רונן בליטי ז"ל.

את תקופת הטיירונות אני זוכר היטב, ובייחוד את השהייה של פלוגתי בבסיס הטיירונים 84. את אחד מהשמירות הבסיסיות הראשונות שלי בבא"ח 84, ביצעתי יחדיו עם בועז, הוטל על שנינו לשמור במשך שלוש שעות על הבונקר. מתוך השיחות שניהלנו אני ובועז, בעיקר שיחות הקשורות בצבא, אני זוכר היטב. בועז כטירון, היה נדמה לי, שכמעט ידע הכל על הצבא. הוא היה בקי בחלק מנוהלי הצבא, במשך המסלול בפלוגה, על קצונה ועוד נושאים אחרים. הייתי בטוח שאני מדבר עם חייל שהולך להיות קצין בצה"ל. עוד אני זוכר במהלך הטיירונות מ"כ שנהג לקרוא לבועז בהגייה משונה, שגרמה לכל המחלקה לצחוק. לאחר חמישה חודשי טירונות, לקחו מהמחלקה שלנו חמישה חברה, אלה היו מעמודי התווך של המחלקה ושל חיי החברה בתוכה.

לבסוף, אחרי שנה וחצי חזר בועז אל הפלוגה המסייעת, שבה אני משרת. לא יצא לי הרבה לשוחח ולראותו, מכיון שלי היו משימות אחרות שהוטלו עלי. היתה זו אחת התקופות הקשות שלי במשך שירותי הצבאי. בועז, אתה תמיד תהיה חקוק בזכרוני.

איציק עליון

מסייעת 432, מרגמות

בועז, נזכור אותך תמיד

עם חיוך על פניך.

עליצות ושובבות היו חלק

מאופייך.

תמיד נרתמת לעזרת חבריך

בועז, לעולם לא נשכח אותך...

אריה לזר,

מ"כ עם בועז במשך 6 חודשים נפלאים.

האמת היא שהכרנו מעט מאוד אבל זה הספיק די והותר כדי להכיר את בועז. כשהיינו קמים על הבוקר, עוד לא פותחים את העיניים כבר רואים אותו מחייך מעודד את כולם "לא נשאר הרבה זמן, עוד כמה למנייק" האמת היא, שאי אפשר לתאר בן אדם בכמה שורות. אמנם האדם לא שווה יותר מזה, החיים הפכו לזולים ביותר. אהבנו אותו חיבבנו אותו, פשוט חבל שהוא הלך. הפסדנו חבר לפלוגה, חבר שאמור היה להלחם אתנו ולשמור על בטחון המדינה וזה המחיר היקר ביותר שאנחנו משלמים לבטחון מדינתנו.

שי אזור, 4302256
מסייעת 432, "דרגון"

הפגישה האחרונה שלי עם בועז.

אני בלבנון שומר בעמדת שמירה ופתאם מגיעים שני ג'יפים של הסיור, וכמובן מי שיוורד ראשון לחפש את החברים שלו, זה בועז, הוא הראשון שמגיע לעמדה...
בועז: "אהלן אלי, מה ענינים"
וכמובן החיבוק המוכר של בועז.
אני: "מה עניינים בועז, מה המצב?"
בועז: "אתה רואה, סוחבים עוד 9 חודשים."
בועז ממשיך בשאלה אליי, "תגיד לי מה עם החברה שלך?"
אני: "בועז תשמע, אני אתן לך מספר טלפון ותתקשר אליה ותברר מה ענינים." נתתי לבועז את מספר הטלפון ובקשתי שימסור ד"ש בבית שלי ושל חברתי.
נפרדנו לשלום, בועז נפרד מעוד כמה חברים ובדילוג דלג על הג'יפ הפתוח, חבש את הקסדה, כל החבר'ה ניפנפו לשלום, והחבר'ה של הסיור השיבו.
בועז חייך חיוך שובב. כך נפרדנו. מאז לא ראיתי אותו שוב.
בועז! אותך נזכור תמיד זכרוןך חקוק אצלנו לנצח.

אלי אבן מוחא
מסייעת 432, מרגמות

בועז, בטרם טירונות נפגשו לראשונה. נשארנו שבת ביחד, זו היתה השבת הראשונה וחוויה הראשונה שהיתה לנו בצבא ביחד.

כל כך נהננו מחברתנו זה עם זה, עד לרגע הפרידה הראשונה שלנו. אותך העבירו לגדוד "רותם", ואותי לגדוד "צבר". בקשתי שיחת מ"פ, כדי לעבור לגדוד שלך ולהיות באותה פלוגה. עשיתי הכל אך מאומה לא עזר. כך המשכנו את דרכנו נפרדות עד לאחר קורס המכי"ם. אתה עברת להדריך את פלוגת ישיבות ההסדר עם אלי גיג, אמיר נדיר ואחרים, ואני הגעתי למסייעת של הגדוד.

כל שבת שנשארנו בפלוגת כוננות, השתדלתי גם אני להישאר, השתדלנו להשלים את תקופת הפרידה בסיפורי חוויות שסיפרנו ביחד, באותה "בררכת שחיה" ידועה שהקמתי לי במסייעת ליד המקלחות.

לאחר שסיימת עם פלוגת ההסדר, פחדתי ששוב ייפרדו דרכינו, אך להיפך, אותך העבירו אלינו למסייעת, למחלקת הסיוע, כאשר אני הייתי במסייעת במחלקת ה"דרגון".

כך המשכנו להתראות אחד עם השני. עד אותה נסיעה שהלכת לבצע, את אחת ממשימות השיגרה שביצעתם אתם בסיוע בלבנון, בליווי שיירות. לאותה משימה שאליה הלכת מבלי לשוב.

וכך נפרדנו בפעם השניה והאחרונה.

אך בליבי תישאר חקוק לעד...

זהר צברי
מסייעת 432, "דרגון"

בועז

בועז — אותך לעולם נזכור
ואת זכרך תמיד נשמור
דמותך תעמוד לנגדנו תמיד
וגם העתיד אותה לא ישמיד.
האיש שכולם אהבו והעריצו
ובחברתו להיות כולם רצו
נזכור אותך כמפקד, חיל וחבר
אשר דמותך תקרין לכל עבר...
מוקדש לחבר אשר אינו איתנו עוד
ואותו נמשיך, תמיד, לאהוב מאד.

אלי אהרוני
מסייעת 432, מרגמות

את בועז ראיתי לראשונה בסוף האימון של תקוע.
בסביבות יולי במחלקת הסיור אליה הוא הצטרף. הסתבר לי שאף הוא מירושלים. מספר פעמים דיברנו מכיוון שהוא
היה בן אותו מחזור גיוס והשחרור שלנו היה צריך להיות ביחד.
מאוחר יותר כאשר הגדוד עלה לקו בי"ש, ומאוחר יותר ללבנון, ראיתיו פחות. הקשר היה במנוחות בין סיור לסיור,
שמירה לשמירה.
תמיד, כשקורה משהו, רק אז נעצרים וחושבים למה ואיך, במיוחד שזה פתאומי. כאשר הגורל מופיע לרגע ופוגע
במישהו, אתה שואל את עצמך, "מדוע זה פגע בו, ולא בי?"
אני לא אדם דתי ואינני מאמין "בגזירה מלמעלה" והשאלה הזו עדיין מטרידה אותי. בשביל שיקרה משהו נורא
שכזה, צריכה להיות סיבה. אבל אין סיבה שיכולה להסביר מדוע?! וזה נורא.
הכל נקטע במהירות, עכשיו מרגישים כמו אבר שנקטע. במקום שלך בועז אין מישהו אחר.
כולנו הפכנו לנכים. אתה חסר, לכל אחד מאיתנו.
חבל שאתה לא הספקת להשלים את חיך. אולי זו לא המילה המתאימה, מכיון שאף אחד איננו מוכן להשלים
במותו, ואני לא מוכן להשלים בשלך!

עמירם בן יוסף
מסייעת 432, מרגמות.

הרבה זמן לא היה לי ביחד עם בועז חברי למחלקה, אבל גם זה הספיק לי להכירו בתור בחור עם לב זהב ומתחשב
בחבריו.
היינו ביחד 3 חודשים בלבנון והראית לנו, שאתה בחור אחראי ורציני בתפקידך.
מותך השאירנו בהלם. נלקחת מאתנו בשיא פריחתך ובדמי ימך.
תמיד נזכור אותך בלבנו, בועז.

בן סניור רונן
מסייעת 432, סיור

בועז השחרחר שתמיד מחייך, היה אחד החברים הטובים שלי, "אחוק" אמיתי. כשהיינו בקו בדהיישה, היינו תמיד הולכים באותם סיורים ומדברים על מה נעשה כשנשתחרר. תוך כדי סיור היינו הולכים ומתכננים "כל מיני", על האזרחות. בועז, למרות שהיה חדש במסייעת היה איכפת לו ממה שקורה ונלחם על כל מיני עקרונות של צעירים וותיקים. באותה תקופה כשהוא נכנס למעצר, אמר למ"פ באיזו שיחה, שזה לא בסדר מה שקורה עם החברה הצעירים (דבר שאף צעיר לא העיז להגיד). באותה תקופה, כשהיה במעצר, הוקפצנו ללבנון ולא התראינו הרבה זמן. אני זוכר, אחת ההפתעות שלי כששמרתי בעמדה, עולה אלי, מי אם לא בועז? הוא ישב איתי איזה חצי שעה, דיברנו וצחקנו הרבה. הוא צחק עליי שאני יושב "מבועס" בעמדה. עודדנו אחד את השני, כשהיה עליו ללכת. היינו מתראים מדי פעם, מפני שלא היינו באותה מחלקה והיינו במוצבים שונים. כשביקרתי אותו במוצב, הוא שמר אותה שעה. אמרתי לו "אתה רואה, גם אתה שומר לפעמים" (הוא שמר ליד מדורה עם קפה) ואמר לי, "תראה באיזה "סטייל" אני שומר" בפעם האחרונה שראיתי את בועז, יום לפני המיקרה, זה היה לזמן קצר ביותר. נתתי לו טלפונים שיתקשר בשבילי, הספקנו עוד לדבר "יאללה, שכבר יגמר בקו הזה, נרד לאימון, ניסלבט" למחרת (יום כיפור), הרמנו קשר ונודע לנו על המקרה. אני ממש לא האמנתי, לא הבנתי איך שזה פשוט לא יכול להיות שבועז איננו. תמיד מופיע לנגד עיני בועז ששמר תמיד עם החיוך הנצחי ועד היום, אני עוד לא מעכל את הדבר הנורא.

יהודה כהן
מסייעת 432, מרגמות

בס"ד,

לכבוד משפחת מזר

נדהמנו לשמוע על מותו הפתאומי של בועז ז"ל.
היינו חייליו במשך כששה חודשים, בתקופת שרות בקו בלבנון ובאמון בתקוע. ואנו זוכרים אותו כאדם מלא חיים,
תוסס, ורגיש. שאהב את שרותו הצבאי, היה גאה בו, וראה בו חובה ושליחות. אהב ללמוד וללמד כל מה שקשור
בשרותו הצבאי ולא קשה היה לחוש שיש לו תחומי התענינות וידע אחרים. קשה לעכל את העובדה שבועז איננו.
מי יתן ויקוים בכם "ומחה ה' דמעה מעל כל פנים" ולא תוסיפו לדאבה עוד.

חייליו מפלוגה א' "הסדר"

גדוד צבר, אפריל 84.

בועז אחי. לי מעל צל של ספק הכי קשה לכתוב אודותייך. אני שבערב יום הכיפורים היה איתך באותו ג'יפ סיור, אשר נשלח לבצע את אחת מהמשימות הרבות שהוטלו עלינו, וממנה שבתי לבד. גופנית ונפשית, לבד. יום שחור שהרס את חיי וניפץ את חדוותם, כי אתה איננו עוד.

בועז אחי, זוכר אני אותך בפעם הראשונה שהכרנו. זה היה באימון הראשון לאחר קורס המכ"ם, הלכתי לבקר את החברה מפלוגת המסלול שלי, שנפל בחלקם להדריך איתך את בני ישיבות ההסדר.

אני זוכר אותך בחור צנום שחרחר עם פני מלאך, עלם חמודות ממש. הכירו בינינו ושוחחנו על החברה בכה"ן שמשם הגעת לגדוד שלי, חבר'ה שהיו חברים משותפים לשנינו, ומאז נשארנו בקשר ונפגשים לפרקים. כאשר אתה הדרכת ואני הייתי במחלקת הסיור של המסייעת, כך במשך תשעה חודשים, עד אשר בני ישיבות ההסדר סיימו את השרות השני שלהם.

אתה ביקשת להצטרף אלינו, מכיוון שהיית חייל טוב מאוד ממושמע ומקצועי, צירף אותך המג"ד עם המלצה למחלקת הסיור של הגדוד. מכיוון שרק אני הכרתי אותך במחלקה, מיקמת את מיטתך לידי ומאז, היינו שנינו ביחד, באותה מחלקה, מיטה ליד מיטה. עבדנו ביחד על הג'יפים ויצאנו לתרגילים משותפים תמיד יחד.

אני זוכר שהפריע לך מאוד, שאין דגש במסייעת על שמירת כושר הגופני ורצית לשנות. היית רץ לבד, גומע מרחקים, ולבסוף מצטרף אליי ולחברה לבריכת השחיה המאולתרת, שצברי הכין ממיטות ומזרונים. היינו מתלוצצים אחד עם השני "בוא ונעשה בריכות שחיה לשפור הכושר הגופני", (בריכה שקוטרה היה פחות ממטר ומחצה).

ובשבת האחרונה שנשארנו באימון לפני העליה לקו, ירדנו לעין גדי ויום המלח. שם בילינו את השיבת ביחד, ועם כל הפלוגה, השתוללנו כמו ילדים. כאשר התקלחנו במקלחות שעל החוף בלילה מאוחר, סיפרת לי שאביך חוזר

מחו"ל ואתה משתוקק לראותו ולהיות במחיצתו. יותר מסתם שישי שבת ואני לא הצלחתי להבין כמה חשוב היה לך להיות במחיצתו, ומה גדולה אהבתך אליו, עד שאני בעצמי הכרתי אותו, אבא לתפארת הלואי וגם אני הייתי זוכה לאב כזה אפילו במקצת.

שוב היינו ביחד ישנים בפינה שסדרנו לנו, שומרים אחד אחרי השני. ואז, עלינו לקו לחברון. היינו עם כל הפלוגה במשימות משותפות במשך חודש ומחצה, עד אשר הוקפצנו ללבנון, קו מפחיד מאוד פחד שלא ידעתי מימיי ובתקופת שירותי בצבא.

ממש תחילת מלחמת שלום הגליל, אבל השניה, נפגשנו בדרך לעיישה על אם הדרך, שבאת מחופשה של שבוע בכחול לבן. מכיון שלא התראינו זמן רב למדי ישבנו ושוחחנו בגי"פ. העברנו חוויות משותפות, וחוויות ישנות מהבית של החברה שלך, אבל לא הרבית לספר. לאחר מכן היינו ברייחם, עיירה שיעית קטנה ליד עיישה. היינו מגיעים לשם עם חשכה, עייפים לאחר משימות היום וישנים שינה קצרה בבית בודד ומרוחק מכל.

אני זוכר אותך אחי, כשישבתי לידי היתה לי הרגשה של בטחון עצום. אם חלילה ניתקל, או יקרה משהו סמכתי עליך בעיניים עצומות. לאחר שחזרתי מהבית חיכה לי ג'יפ באגד קרית שמונה, החברה יצאו הביתה, אני ואריק נסענו לפאטמה ושם נפגשנו, כל החברה בחיבוקים לחיצות ידיים ואפילו נשיקות, כאילו לא ראינו שנים.

קיבלתי בחזרה את הגיפ שלי. בועז ישב מאחור. הוא היה עייף. ישב מאחור בשקט. עדיין היה מתוח מהיציאה האחרונה מלבנון והתכוון לכניסה המחודשת. עודדתי אותו, שעוד מעט נהיה בבית. הגשתי לו אפילו בננה והוא חייך, חיוך שהיה לי שווה המון. זה לא היה סתם חיוך, אלא כששבועז חייך, היתה מופיעה שורה של שיניים צחורות, ושתי גומות חן עדינות. הוא פשוט היה בחור יפה, יופי שאי אפשר לתאר במילים. יופי פנימי וחיצוני גם יחד.

ממשימה זו בועז הלך מבלי שוב. אני שבתי פצוע פיזית אך הרוס נפשית. היום אני חי את חייו של בועז ושלי גם יחד. בועז, הייתי נותן חיי בחייך אתה יודע זאת.

אהבנו כאחים, כמו שאהבנו את כולם במחלקה ובפלוגה. אחים אנחנו אם כי לא זורם דם משותף בעורקנו, אלא אחים אנו בנפשנו. אין הרבה כמות, אחי בועז. מותר לא היה לשווא, אני חי אותך מדי יום ביומו, כי אתה אחי. נשאת יפה וטוב בזכרונות, אותם נזכור ונשמר לעד. יהיה שמך ברוך לעולם ועד, אחי בועז.

מיכאל גדליה

מסייעת 432, סיור

בועז...

את בועז היכרתי בשבוע האחרון
לפני שהותיר הוא לנו רק זיכרון.
בועז, זה כל מה שמעבר למילים.
הלכת והשארת מאחוריך סיפורים רבים,
אשר האירו את דמותך באמת ובתמים.
החייל שחום העור עם החיוך על הפנים.
הלכת מאיתנו בעודך צעיר ימים,
אך זכרוןך חרוט במוחנו לעולמים

מירב, הפקידה הפלוגתית

אל משפחת מזר
נוף הרים 9
ירושלים

משפחה יקרה.

כואבים ואבלים אנו על מות בנכם סמ"ר בועז מזר אשר נספה בתאונה עם מח' הסיור בעת פעילות מבצעית בלבנון,
בתאריך ט' תשרי תשמ"ז (12 אוקטובר).
לכולנו, מפקדים וחיילים היה בועז דוגמה וסמל.
חייל למופת, אחראי, מסור, נבון, בעל חוש מבצעי מעולה, שפע רעיונות ובעל יוזמה.
מעל הכל התבלט בתכונותיו כאדם וכחבר אמת. הרצון להעניק מעצמו ומשלו לחברים ולעזור בשיחה ובמעשה היו
לשם דבר ביחידה.
בועז נגזל מאיתנו בדמי ימיו, אך לעד יזכר כחבר וכאח.
אתכם באבלכם, היחידה כולה.

אהרון סבאג, סא"ל
מפקד הגדוד

①

העולם!

יום שישי

19.9.86

מה פל'נין? היום כבר קשה 8 בבוקר הצלתי
הביתה מפני שיטני ביום חמישי בקרית מאכז.
השקט היה ממס רץ מהר מפני, לרוב הזמן הייתי פ'
לסעה כמעט כל יום הייתי או בעת' הסבה לי או
לם כול המפריכים בתערוכה בקות ספר אחר.
באחד מבתי הספר קיבלתי שוק מאקרה שקרה.
באמצע התערוכה, כנשי אני השברתי להם הסברים
לשאר המפריכים ולבו מחולץ נכנס אחד החניכים לם
כבכות ביד, מנו חלק אלבר אחד מהתלמידים
חתק לו את פלוצמסות דף חלצמות, השני הלקיא סבין
לפקר אונתו ליד העב לאני נמצאות קינידים והלכה
התלמוד בדם, זה היה ממס מצולע. טוב, שביהם
הזה לא שיק לי.

בשקט זה פליין די הרמה בלור, ינסאחד היינו
בטרט קמלול יבטעור קאונקרוסיטה, הינו אז
במאק ופה מאוד והיו שם זאז מאחז, ששרו שירום
מאוד יפום... אביום חמישי כבר עלבנו את הגידה
אנסלנו לקרית מזאחי עכס שן טאוש הזנבים בדורק
זה היה די משעמם.

היום בקור, ה' ספקת' ים ערבה הלירה (הזכתי) ארואל-שניין
לאחר מכן נסעתי אל אחי הצעיר הצרפתי והייתי שם
עד 9 מלך ולנשיי אני אצו אחותי בבאוק.

דוברתי הערב עם יוסי שורץ / זקח עו, קרה זמן עצום
מיאני דרך העפון, יש סיכוי שמחר נפגש עבדך אותך
אחר הצהריים יאן אמם מקווה שנוכל לבוא.

בבית, ללא איתנו קצירה כול-כך לא נחמד לנחמנו
אמם לא מסתפרות איתנו, הוא אף פעם לא וולטו איתנו
(כאן מה שחולל עושה זה רמזה טעויות, וסן אקורט
סביבים, הוא כזה וקל וסנוב ומגליל).

בשלבט הבא אני כבר יודעת הביתה מיום חמישי
ורק ביום שישי אני צריכה להיות ב' 8 במסעות
באשדוד למשך שעה, כפי אחרון קנות לתחרות קליעה.
ביום ראשון רק אני צריכה עתה לזמם (הטלור)
למזכיר ישר לצירה. במקום זה הוא נתן לי את
ווס רבטי כחוקש מיליונרים.

באמת הלא, שזה נראה עוזר לי טאמה מתקשר
לצורה אמאנו למשנת אורי לשמוע למיך, נשארנו
רק עוד שבועיים אנואה לי, שזה לא ידבר זעזעם,
כל יום נחמ לי כמו שבלע. אני מקשר לאני
בטוחה, שזך זה הרבה יותר קשה, מפני שאתה

③ כאלו הכמין נמצא באותו המקום. אבל למה יסבור נכון?
לנשיה ההורים שלי ב'וול (זה נוהג מדברא עתה עבית
כיק לאנשים.

" אפסאים אני מרישה קופפה
אמחשבה עליך עזרה
זהבכרזי ליש אנם
וקר זי כוז-כק טז-כק
תמיץ קרוב אזי קרוב
אפילו נלאתה כוז כק רחוק
אבל אפסאים זה מכאן עוד יותר
עתשם עליך סס
עז חתונת שלק, ה מאט סזק
אזנכר בדיוק
עז כמפאני מתעלז
אפניק העדיות
עז ככ הרגישות
עלכחות שלק בא"י."

של
אסא
יחיא
יחיא
יחיא

טוב, בואלי אני מתחילה להרזים סייפה, גאז אואלי
 לבנה אונק מחר ואם לא אז תבדל שאיפה שהטו
 בארץ יש מישהי שחושבת עליך
 אנופך אונק
 אהבה עזרת אוליך

לב- תתקשי אתי שמה

HAVE FUN!

החיוך של עיניך, בת צחוק עם גומות חן. תספורת קצרה, ילד גדול ויפה. איך אפשר לדעת, שזו הפעם האחרונה, שאני רואה אותך?

אותו בוקר, נכנסתי אליכם. ראיתי אותך מגהץ את המדים שהיו עדיין לחים, הצעתי לך את עזרתי. סרבת. לפני כן כשנכנסתי אליכם, הכנת לי קפה ועוגה, עם הגשה מכל הלב. עם חן. במין תאטרליות שכזאת. רצית שאספר לך, על סדרת הג'יפים, שגדי עבר בסיירת גולני. בליבי אני חושבת, לכי תאמיני ש"הג'יפ" הוא דבר המבשר שחורות, שבחובו — אסון.

בתקופת התיכון, היו בינינו שיחות פילוסופיות. חכמות שכאלה. עם עקיצות פה ושם. אבל, עם הזמן, ידעת להוקיר גם דעות של אחרים. נקודות מבט אחרות.

היינו קרובים במחשבות, הרבה יותר משכנים רגילים. הצער על שאינך, משותף לנו ומעורב בזה של הוריך. במחשבות שלנו, אתה אתנו.

זמירה פלג

צפיה

לְנֶעוץ עֵינִים מְשׁוּעוֹת בְּאַפְלָה,
לְפָרוֹשׁ יְדֵי גַעְגּוּעִים אֶל הַחֶלֶל,
אֶזֶן לְהִטּוֹת לְקוֹל רִשְׁרוֹשׁ עָלִים,
וּלְפַלֵּל לְגַם, לְיַחַל לְאוֹת — ?

וְשָׁבַע לְהוֹאֵשׁ וְשָׁבַע לְהֶאֱמִין
בְּנִחְמַת סוּדוֹת, בְּגִמּוֹל קְרוֹב וְעַר,
לְצִלּוֹל בְּשִׁכְחָה וּלְפִתּוֹעַ לְהִתְנַעֵר
וּלְקַלֵּל הַדִּין וּלְקַבֵּל הַדִּין.

וּלְבַקֵּשׁ מִקָּלֵט בְּחִיק צִלְמֵי עֶבֶר
חוֹמַל בְּמַגָּעַם, טְהוֹר בְּמַגָּעַם,
לְרַעוּד מִבְּכֵי כְבוֹשׁ, וְעַד הַיּוֹם יָאוּר
לְשֹׁכֵר מִמְרֵי הַכָּאֵב וּמִמֵּתְקוֹ הַזֶּר

מוני

לנופלי גבעתי

"מוקדש לזכרו של בני היקר בועז מזר מחטיבת גבעתי גדוד "צבר"
שנפל ב-12/10/86 בלבנון"

במתה סגלה

במתה סגלה, עטרת ראשיכם היתה
מיתמת נותרה, דוממת עתה
תלויה על קיר
אות וסמל, כל חבר אותה מוקיר.

לחבשה ולקבלה
עשיתם כבוד דרך לא קלה
לא על מנת להגיע אל המנוחה והנחלה,
כי אם לצעוד הלאה והלאה.

משאת נפשכם היתה היא, אותה הכמתה
לא בכדי וכיתם לחבוש אותה.
ראויים הייתם לזה הכבוד
כי צעדתם בגאון, בהדר והוד.

דמותכם הנעלה הכמתה הסגלה.
אותה תפארת לוחמים מהללה
בגאון נשא, נעבר לדם
כי אינכם עוד עמנו היום.

יפה מזר

בְּאֶחָד

בְּאֶחָד יִצְאָה נִשְׁמָתוֹ
בְּאֶחָד דָּמָם קוּלוֹ
בְּאֶחָד נָדָם הַלֵּב
גִּבֹּר הַיְּגוֹן הַשְּׂכוּל וְהַפָּאב

בְּאֶחָד נִגְדַע הָעֵץ
נֶעְקַר הַשִּׁיחַ וְלֹא יִנָּץ
בְּאֶחָד נִקְטַף הַשְּׁתִּיל בְּאִיבּוֹ
הָאֲבִיב אֵלָיו לֹא יָבוֹא

בְּאֶחָד כָּבֵה גֵרֹ
בְּאֶחָד הוּעֵם אֹרֹ
בְּאֶחָד דָּעַף זִיו וְהוֹד
וְלַעֲד לֹא יֵאִיר עוֹד

בְּאֶחָד חֲשַׁךְ אֹר יוֹמוֹ
בְּאֶחָד נּוֹפֵץ לְרִסְיָסִים חֲלוּמוֹ
חֲלוּם זֹהָר, טוֹהָר, חֲדוּנוֹת עֲלוּמִים
נִגְזֹז הוּא לֹא יִתְנַשֵּׁם עוֹד לְעוֹלָמִים.

אמא

פאקט

פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט

פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט

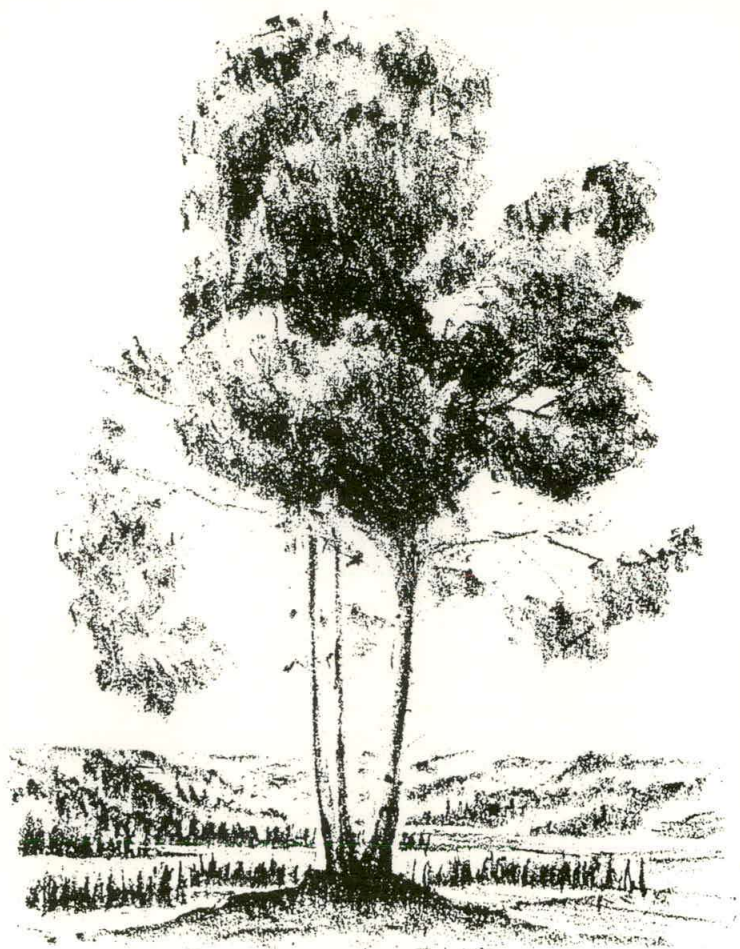
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט

פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט
פאקט פאקט פאקט

★ קרן קימת לישראל ★

תזכר הכרזת המדינה וזאת היא רצון הלבבות והנפשות

עץ אחר ביער המנינים

4302345
סמך חזר בועז זל

עבא'הגנה לישראל
נושא מנאון
את זכר

נשק ק"י משרד הבטחון - אגף השיקום - המחלקה להנצחת החייל

★ תרומת עמים ★

תרומת העמים מוקד שדה לנטיעת יערות בארץ ישראל